

[Maigaard.]

rådet har bl. a. lidt under, at det ikke var muligt tidsmæssigt at styre etableringen af det kollektive trafikapparat såvel som udbygningen af det overordnede vejnet; den økonomiske planlægning fulgte ikke med. Statens tilsagn om investeringer i regionen blev ikke fulgt af de respektive ministerier.

Lige så vigtigt som at have en tidsfølgeplan er det derfor, at en regionplan er i overensstemmelse med de retningslinjer, der må være fastsat som led i en landsplanlægning, sådan som det antydes i lovforslagets § 1, stk. 2. Det må vi altså have med, når vi diskuterer hovedstadsområdet, for dette amt kan ikke styre en regionplanlægning bare alene i kraft af det administrative apparat. Der må også en økonomisk-fysisk samordning til. Det var det ene punkt.

Det andet går så på samordningen mellem planlægningen i regionen og landsplanlægningen, for vi har jo ikke fastsat nogen retningslinjer for landsplanlægningen herhjemme. Landsplanudvalget blev oprettet af regeringen i 1961. Det var et embedsmandsudvalg med administrative beføjelser, som repræsenterede 9 ministerier, og som administrativt henhørte under boligministeriet. Udvalget skulle for det første lægge op til en politisk målsætningsdebat, for det andet udarbejde undersøgelser om geografiske forhold, for det tredje bidrage til koordinering af centrale styrelsesdispositioner og for det fjerde efter en passende tid afgive indstilling om fremtidig organisation.

Efter 11 år, hvor udvalget ikke har været indkaldt i en meget lang årrække, må det vel konkluderes, at kun dette at udarbejde undersøgelser om geografiske forhold er lykkedes, og det er endda kun lykkedes så nogenlunde. Det har ikke været muligt for boligministeren og for boligministeriet at koordinere andre ministeriers dispositioner, det må vi konstatere.

I andre lande er en funktion som fysisk-national planlægning ikke organiseret under en fagminister, men enten i et planlægningsministerium eller som i Frankrig under statsministeriet eller som i England under et superministerium over de andre. Hvis der skal være mere realitet bag landsplanlægningen, end der er i dag, så må vi have en sådan samordning. Dette kan kun ske, hvis det arbejde, som meget beskedent er påbe-

gyndt med oplægget Perspektivplanlægning 1970-1985, intensiveres, hvis det lægges i mere faste rammer, og hvis sammenhængen mellem fysiske planer, koordineringen af sektorønsker og de økonomiske muligheder integreres tættere, end tilfældet er for øjeblikket.

Derfor mener jeg, at vi — hvis vi skal tro på, at regeringen vil regionplanlægge — må prøve at få knyttet den langsigtede fysiske planlægning og den økonomisk langsigtede planlægning sammen inden for rammerne af det samme organ, som også må have kontakten til en mere kortsigtet, men koordinerende budgetplanlægning. Et stærkt planlægningsministerium ville kunne koordinere de øvrige ministerier i en sådan grad, at der kan fremlægges bindende og forpligtende retningslinjer for en regionplan for hovedstadsområdet. Hvis man ikke vil det, så vil man heller ikke regionplanlægge, og så er der heller ingen grund til at lave et hovedstadsamt.

Vi har i alt fald hæftet os ved, at der i § 5, stk. 1, i boligministerens lovforslag står, at boligministeren i samarbejde med andre ministerier skal påse, at regionplanen er i overensstemmelse med de rammer og retningslinjer, der er afstukket som led i landsplandirektiver og statens økonomiske langtidsplanlægning.

Det sidste er vel nok for meget at forlange af boligministeren, selv den nuværende. Derfor synes jeg, at der er grund til at understrege behovet for at følge en regionplanlægning op med de forudsatte statsinvesteringer; og for at kunne styre en så stor region som hovedstadsområdet er det afgørende, at staten må styrke sin egen sammenfattende planlægning. Hvis den ikke gør det, er der ingen grund til at stole på, at regionplanlægningen bliver virkeliggjort, og så er der derfor heller ingen grund til at støtte tanken om en administrativ enhed, hvis væsentligste opgave netop er at styre regionplanlægningen.

For at tro på regionplanlægningen, som er hovedstadsamtets raison d'être, må vi altså overbevises om, at regeringen har en planlægningsvilje, ikke mindst hvad angår koordinering af den økonomiske og fysiske planlægning, og ikke mindst ved, at der gives tilsagn om, at man kan opbygge en egentlig planadministration på landsbasis.